

Ook van Jordan Lees:

De Fluistervlammen -
Het geheim van de doolhofstad

De Fluistervlammen -
De onmogelijke beproevingen

JORDAN LEES

DE
FLUISTERVLAMMEN

DE VERDWENEN
SLEUTEL

Geïllustreerd door Maike Plenzke en Flor Persichini

Vertaald uit het Engels door Maria Postema

Van Goor

*In liefdevolle herinnering aan mijn vader,
Jason Spencer Lees*



ISBN 9789000393909
ISBN 9789000393916 (e-book)
NUR 283

© 2026 Nederlandse vertaling Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

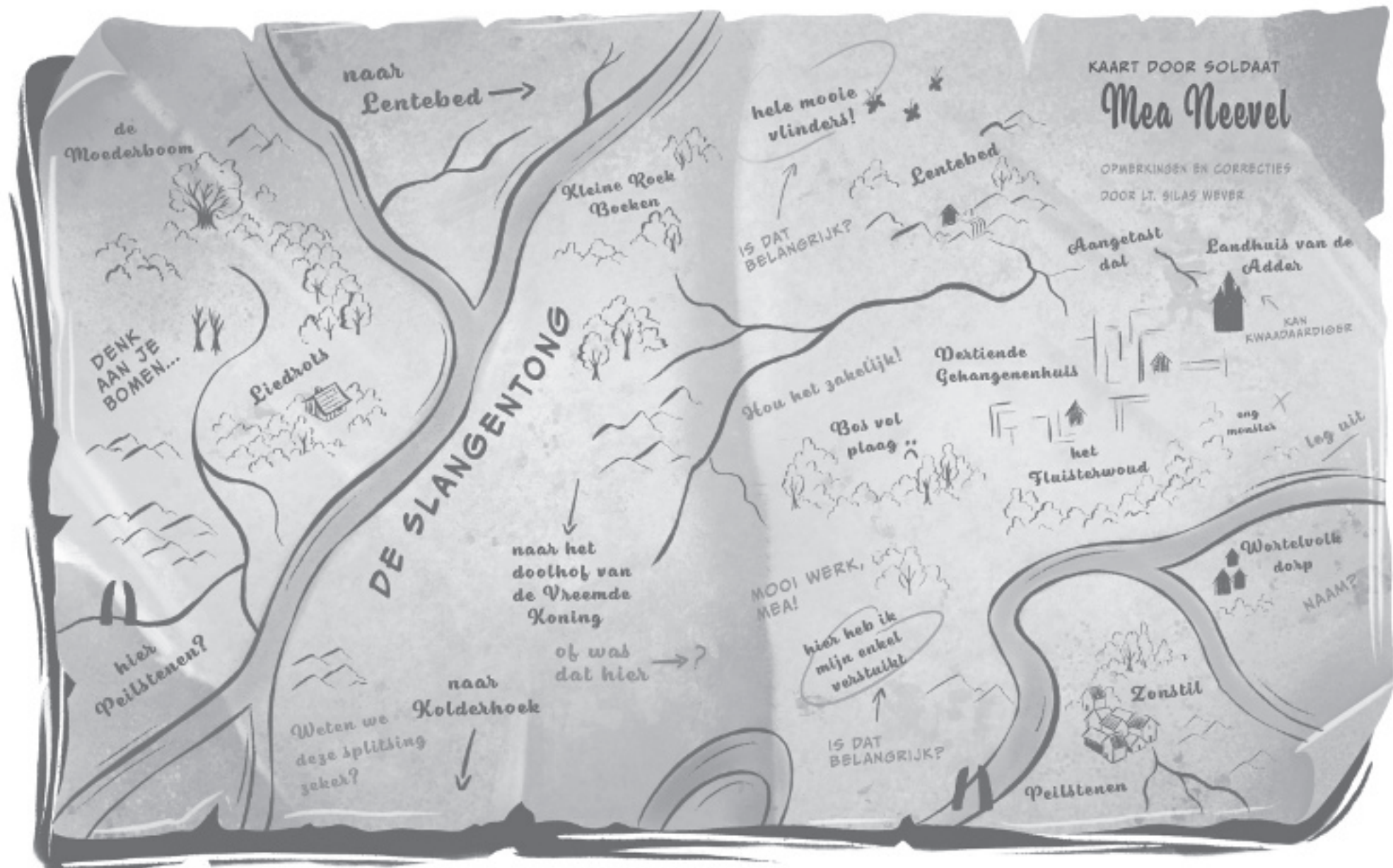
Oorspronkelijke titel *The Whisperwicks – The Vanished Key*
Oorspronkelijke uitgave 2026 by Puffin, an imprint of Penguin Random House Children's.
Penguin Random House Children's is part of the Penguin Random House group of companies.

www.de-leukste-kinderboeken.com

tekst © Jordan Lees, 2026
illustraties omslag Maïke Plenzke
illustraties binnenwerk Flor Persichini
vertaling Maria Postema
omslagontwerp Caren Limpens
zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*



KAART DOOR SOLDAAT

Mea Neevel

OPMERKINGEN EN CORRECTIES
DOOR LT. SILAS WEVRE

naar
Lentebed →

de
Moederboom

Kleine Roek
Beeken

hele mooie
vlinders!

Lentebed

Aangetast
dal

Landhuis van de
Adder

KAN
KWAADAARDIGER

DENK
AAN JE
BOMEN...

Piedrots

DE SLANGENTONG

IS DAT
BELANGRIJK?

Vertiende
Gehangenenhuis

Stou het zakelijk!

Bos vol
plaag..

het
Fluisterwoud

eng
monster

leg uit

naar het
doolhof van
de Vreemde
Koning

MOOI WERK,
MEA!

hier heb ik
mijn enkel
verstuikt

IS DAT
BELANGRIJK?

hier
Peilstenen?

Weten we
deze splitsing
zeker?

naar
Kolderhoek

of was
dat hier →?

Wortelvolk
dorp

NAAM?

Zonstil

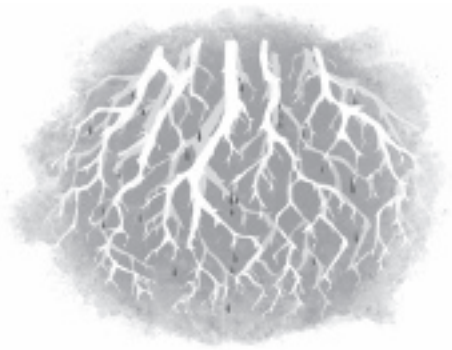
Peilstenen



*Wat was het dom van ons om te denken dat we
begrepen hoe groot dit labirint was. Alleen wie het
donkerste hart van het Bizarre Bos heeft gezien,
beseft hoe het zit: we hebben er nog maar een glimp
van opgevangen!*

NAAR HET BIZARRE BOS
DOOR KAPITEIN THOMIS TROFFEL





HOOFDSTUK EEN

Met de groeiende plaag

De baby's rijpten aan de voedstengel, tot hun cocons openbarstten en hun eerste kreetjes door de nacht galmden. Daarna kwamen de vrijwilligers om het kind te plukken dat zij gingen opvoeden. Ze wikkelden ze in een dekentje van zijdeblad en droegen ze door het bos naar hun nieuwe huizen, die in de valleiwand waren gebouwd.

Alle kinderen werden opgehaald, behalve een. De regen roffelde inmiddels op de bladeren en woelde de geur van warme modder op. Vuurkevers maakten met hun gloeiende buikjes zigzagpatronen in de avondschemering. De laatste baby huilde niet. Hij lag stil in zijn plakkerige, kapotte cocon. Zijn tandeloze mondje ging open en dicht en de heldere blik in zijn ogen deed een pientere belangstelling

vermoeden voor een wereld die nog heel vreemd voor hem moest zijn.

Vogel Zang knielde.

'Blijkbaar hebben we verkeerd geteld,' zei ze.

Lente Stroom, die een brandende fakkel vasthield, zei gespannen: 'Dat kan niet.'

'En toch,' zei Vogel Zang, die de pasgeborene tegen haar tuniek drukte, 'lijkt het zo te zijn.'

'Ik weet hoeveel er aan de stengel hingen,' zei Lente Stroom. De vlam van de fakkel flakkerde toen het nog harder begon te regenen en de wind aanwakkerde. 'We hadden ouders geregeld.'

'Hoe verklaar je hem dan?' vroeg Vogel Zang.

Lente Stroom beet op haar lip en schudde haar hoofd. De baby maakte nog steeds geen geluid. Misschien had hij geen snaren in zijn keel om muziek mee te maken. Hij was hoe dan ook de stilste aanwezigheid in deze ruisende, uitgestrekte omgeving. Toen Vogel Zang een gedrongen vinger uitstak, greep de baby die vast. Alles stokte op dat moment. Vogel Zang maakte een stokkend geluidje dat Lente Stroom nog nooit bij haar had gehoord, en haar hart stokte ook even.

'Dit wordt mijn kind,' fluisterde Vogel Zang.

'Dat kan niet,' zei Lente Stroom. 'Dat kan toch niet? Je hebt in al die honderden jaren nog nooit een kind meegenomen. Je hebt zelf gezegd dat het gevaarlijk...'

Maar Vogel Zang verloor zichzelf in de bijzondere ogen van de baby, zijn grijpende vingertjes, zijn happende maar

geluidloze mond. De baby ging met Vogel Zang mee naar huis en werd haar kind.



Het kind maakte nooit geluid. Het huilde niet en lachte niet. Als hij liep, leken de blaadjes en dennennaalden niet te knerpen. Andere kinderen wilden niet met hem spelen. Ze waren bang voor hem, en hij vond hun spelletjes ook niet leuk of interessant. Pestkoppen probeerden een teken van leven uit hem te rammelen, een boze kreet of een snik, maar zonder succes. Vanaf het allereerste begin zat er een klompje woede in zijn binnenste, al kon hij dat nog niet benoemen.

Alleen in de natuur kwam hij tot rust. Hij liep door ravijnen en voelde het verende mos tussen zijn tenen. Hij legde zijn oor tegen boomstammen. Hij vlocht ranken rond zijn hand, hij rook en proefde stelen en stengels, hij trok zijn vingers door de aarde. Langzaam kregen zijn gedachten grip op de uitgestrekte wildernis en leerde hij de verschillende planten, bloemen en bomen kennen. Hij kon duivelskruid inmiddels van grimkruiers onderscheiden, wormmos van dwazenwortel, geniepige, giftige koningsheks van grijnzende, dodelijke lachschade.

De jongen was wilder dan de wildernis zelf, besmeurd met aarde, met lang haar vol modderklitten en groene, zwarte en rode vlekken op zijn handen van het klimmen, rennen en onderzoeken. Vogel Zang sprak hem vermanend toe, leidde hem af met klusjes en lessen.

Ze hield van hem, maar dat liet ze niet vaak blijken. Hij voelde dat ze het onderdrukte, dat ze bang was om voluit van hem te houden. Hij begreep het niet. Hij bracht de dagen door in de schaduwrijke, geurige kuilen in het bos, waar geen mens ooit kwam. Alleen daar snapte hij de wereld, en alleen daar nam de woede in zijn binnenste af.



De dorpsbewoners vonden de jongen vreemd, maar ze duldden hem, tot hij wortel begon te schieten. Het hoorde bij het natuurlijke verloop van hun leven om wortel te schieten en uiteindelijk terug te keren naar de natuur, maar bij een kind van acht zomers oud was zoiets nog nooit gebeurd. Het begon met witte strepen op zijn schouders die als bleke aderen over zijn armen liepen. Huilende Draeck, de dorpsgenezer, onderzocht hem met samengeknepen lippen en streng gemopper. Toen hij Vogel Zang apart nam om haar het nieuws te vertellen, hoorde de jongen alles wat hij zei.

‘Geen twijfel mogelijk,’ fluisterde Huilende Draeck. ‘Binnenkort komen ze door zijn huid.’

‘Je vergist je,’ zei Vogel Zang, die over haar kaak wreef. ‘Dat kan niet anders.’

‘Ben bang van niet,’ antwoordde de genezer.

Huilende Draeck vergiste zich niet. Dat jaar werden de armen van de jongen gevlochten wortelstrengen die van zijn schouders naar zijn vingertoppen kronkelden. Zijn haar

veranderde ook in wortels. Maar wat er met zijn mond gebeurde was het heftigst. Voordat hij tien zomers oud was, groeiden er wortels – zoals van een grote eik, maar dan heel klein – tussen zijn lippen door, die zijn mond voor altijd afsloten.

Inmiddels werd er gemompeld in het dorp. Een jongen die zo jong wortel schoot werd als een angstaanjagend voorteken gezien. De jongen werd niet meer gepest of uitgescholden, hij werd nu alleen nog gemeden. Sommigen begonnen erover tegen Vogel Zang en zeiden dat hij een gevaar was voor iedereen. Ze noemden hem *jjul-ga*: demonengebroid.

Vogel Zang trok zich niets van de protesten aan. De jongen was gewoon een jongen. De snelste manier om een monster te krijgen, zei ze, was door iemand aan te praten dat hij een monster wás.



Hij voelde zich alleen fijn in de natuur. Hij ademde het vocht van de aarde en de schors in na de regen, hij aaide meeldauw en modder, hij bestudeerde paddenstoelen, motten en doornstruiken. Hij kende de vogels door hun gezang, hoorde niet alleen hun soort maar ook hun ziel, of ze vrolijk of bedroefd waren. Hij kroop in de Slangentong en liet de rivier over zijn handen en voeten klateren, en hij hoorde de oeroude geheimen, herinneringen en magie die het water had verzameld.

Soms ging Vogel Zang mee om naar hem te kijken. Dan knielde hij om zijn handen op de aarde te zetten en wurmden de wortels rond zijn vingers zich de modder in, naar de ondergrondse wortels van struiken of bomen. Vogel Zang zag zijn ogen draaien als hij met het plantenleven communiceerde, als hij recht voor haar ogen bloemen liet ontluiken of bomen liet bloeien.

Vogel Zang zei: ‘Je hebt een bijzondere band met de natuur. Hoe ga je die inzetten?’

De jongen kon niet praten, maar Vogel Zang verwachtte ook geen antwoord op haar vragen.

‘In alle dingen ligt vanbinnen iets opgekruld te wachten,’ zei ze. ‘Zelfs bij jou. En hoe het zich ontvouwt, hangt af van hoe het gevoed wordt. Als het gevoed wordt met goedheid, groeit het uit tot iets prachtigs. Een roos bijvoorbeeld. Een roos eet de zoete aarde, drinkt het koele regenwater. Maar het opgekrulde ding kan zich ook voeden met duistere stoffen en iets anders worden. Van zichzelf is het niets, snap je? In alle dingen ligt ook een tweede pad verscholen, een pad naar gif, kwaad en verderf.’

Het kind keek neer op een reeks schuimende, koperkleurige watervallen en zei niets. Wat betekende dit voor hem? Het opgekrulde ding in zijn binnenste was een hete, slapeloze woede.

‘Heb je al een naam gekozen?’ vroeg Vogel Zang.

Zweet parelde op haar voorhoofd. In haar ene hand hield ze een bijl, in de andere een half opgegeten motvrucht. De jongen schudde zijn hoofd.

‘Dat moet je echt doen,’ zei ze. ‘Iets wat geen naam heeft, blijft chaotisch. En chaos brengt ons allemaal in gevaar.’



Twee zomers later kreeg de jongen vreselijk hoge koorts. Hij had het koud en toch was hij gloeiend heet, hij voelde zich ellendig en bang, en hij verlangde wanhopig naar de zorgen van Vogel Zang.

Maar Vogel Zang werd altijd afgeleid door belangrijker taken en daarom werd hij verzorgd door Lente Stroom. Ze legde natte lappen op zijn voorhoofd, smeerde klauwmuntzalf op zijn schriële borst, probeerde hem eten te geven. De jongen was al zo mager omdat hij door zijn wortels eigenlijk alleen maar bouillon binnenkreeg, en nu werd hij nog magerder.

Zijn dromen waren vreemd en akelig. Hij droomde dat hij onder de aarde was, waar afschuwelijke monsters omhoog probeerden te krioelen. Demonen kropen uit schaduweieren en slopen naar hem toe om hem te grijpen. Hij droomde van roofvogels met parelogen die van bovenaf op hem loerden. Soms werd hij doodsbang en verwilderd wakker. En al die tijd kolkte en woelde zijn lijf als het water van een warme bron.

Hij werd gekweld door vragen. Waar was Vogel Zang? Was hij niet belangrijk voor haar? Vond ze hem stiekem net zo eng en walgelijk als de rest van het dorp? Was hij toch *jjul-ga*? Of was er iets anders aan de hand wat hij nog niet begreep?

Toen de koorts verdween, liep de jongen weg.

Hij vertrok zonder proviand. De wildernis zou hem alles bieden. De eerste avond steeg er onweer op uit de Reuzenspleet. Een dikke, donkere wolk. Daar kwam een hevige regenbui uit die de jongen half verblindde en hem naar een grot joeg om te schuilen. De bosgrond borrelde, bomen bogen voor de wolkbreuk en al snel stroomde het water langs de heuvelhellingen, verlicht door bliksemflitsen.

De jongen wist dat het niet goed zou gaan. Water liep de grot in. Hij vertrok in de striemende regen, op zoek naar een hogere plek. Toen scheurde de aarde open en begon de modder te schuiven, een rampzalige, duistere vloed die de jongen meevoerde. Binnen de kortste keren kwam hij vast te zitten in de dikke drab. Die steeg tot zijn middel en verstopte zijn ogen, en alles werd een donkere draaikolk van puin.

Hij greep een boomstronk vast, maar het had geen zin. Hij liet weer los. De overstroming sleurde zijn benen mee, vulde zijn neus en mond en blokkeerde al het licht.

Maar op dat moment grepen twee handen zijn oksels. Boven zich zag hij Vogel Zang, afgetekend tegen de hevige regen en de bliksem die de lucht doorkliefde. Ze klemde de steel van haar bijl tussen haar tanden en had haar laarzen achter de wortels van een stevige beenhoutboom gehaakt. Met uiterste inspanning sleepte ze de jongen uit de aardverschuiving.

Ze hielp hem om zijn ogen, neus en oren schoon te maken. Toen er alleen nog tranen over waren, hield ze zijn gezicht vast en zei dat ze van hem hield, dat hij nooit meer weg mocht gaan, dat hij altijd in haar hart zou zitten.

Ze wachtten tot het droog werd en gingen samen naar huis.